

όλιγον. Θέλετε νά μή σᾶς φοβῶμαι πλέον; . . . Δέν ἀποχωρίζομαι τῆς Μαγδαληνῆς. . . Λάθετε με ὡς πύζυγον, ἀλλά δέχθητε ἐπίσης καί αὐτήν. . . Παρκατηρήσατε. . . δέν γελᾷ πλέον, δέν φλυαρεῖ. . . φαίνεται ἐννοοῦσα ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς της καί τῆς εὐτυχίας της. . . Σᾶς ἐρωτᾷ διὰ τῶν ἀνησυχῶν της ὠραίων ὀφθαλμῶν. . .

— Εἶνε ἀδύνατον. . . ἀδύνατον. . . καί θά ἦτο κομικόν.

Ἡ Γενεβιέβη ἀνεσπένχε. Ἦτο θάνατος ὡς νά ἀπεχωρίζετο καί τι ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς οὐσίας.

— Δέν με ἀγαπᾶτε, εἶπεν, ὅπως καί ἐγώ τὸ ὑπεπευδύμην.

Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν ἔλαβε τὰς χεῖράς της καί τὰς ἐσφιγγεν, ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Ἦτο τόσον τεθλιμμένη, ὥστε καί αὐτὸς ἔρχιζε νά συγκινηθῇ. Ἀντίστατο ἐν τούτοις κατὰ τῆς παιδαριώδους ταύτης πεισμονῆς.

— Ἀκόμη, ἐάν αὐτὴ ἡ μικρὰ σᾶς ἦτο προσφιλές! Ἐάν ἦτο θυγάτηρ ἐνὸς ἀδελφοῦ ἢ μιᾶς ἀδελφῆς σας. . . ἔστω καί μιᾶς ἀποθανούσης φίλης σας! . . . Ἀλλὰ δέν δύνασθε νά τὴν ἀγκυπᾶτε, ἀφοῦ μόλις εἶνε δύο ἡμέραι ἀφοῦ τὴν ἐγνωρίσατε. Ἐντὸς ἑξ μηνῶν, ἐντὸς δύο ἐτῶν, θά ἔχετε προσκολληθῇ εἰς αὐτὴν τοιοῦτον, ὥστε δέν θά δύνασθε πλέον νά χωρισθῇτε ἀπ' αὐτῆς. . . Καί τίς οἶδε ἐάν θά ἀταπεδῶσῃ τὰς φροντίδας, αἱ δι' αὐτὴν κηταβᾶλλετε; Ἐάν δέν θά δειχθῇ ἀγνώμων; Ὅποιαν σποράν συνελέξατε; Δένθ' ἀκαταστῇ ἄρα γε πρόξενος πολλῶν δακρύων; Δέν θά ἦμην ἐνοχος ἐάν δέν κητέβαλλον ὅλας τὰς προσπάθειάς μου διὰ νά σᾶς μεταπεισῶ; Διότι, τὴν στιγμὴν ταύτην ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ δίκαιον. . . Ὑμεῖς, Γενεβιέβη, δέν ἔχετε εἰμὴ τὴν καρδίαν σας μὲ τὸν θησαυρὸν τῆς τρυφερότητός της, καί μὲ τὴν γυναικείαν φητασίαν σας. . . Τίθεμαι φραγμὸς ἐμπροσθέν σας. . .

— Ἐάν εἴχετε παραδεχθῇ ἀμέσως, ἄνευ δισταγμῶν, ἄνευ συμβουλῶν, θά ἐδυσπίστουν πρὸς ὑμᾶς. . . Ἐννοῶ τοὺς δισταγμούς σας, ἀλλὰ μὴ ἐπιμένετε, Ἐκτωρ. . . Εἴτε ἔργον φητασίας εἶνε, εἴτε ἔργον καρδίας, ὅλιγον μ' ἐνδιαφέρει. . . Ἡ Μαγδαληνὴ ἐγένετο ἰδική μου. . . Τὴν δέχεσθε ὁμοῦ μ' ἐμέ; ἢ. . . ἀπεπεράτωτε μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης, δέν θέλετε οὔτε τὴν μίαν οὔτε τὴν ἄλλην;

Ὁ κ. δὲ Μοντβριὰν περιδιάβαζε μὲ μεγάλα βήματα, λίαν τεταραγμένος· ἔδωκεν τὰ χεῖλη του, μὲ τὰς ὀφρὺς συνεπασμένας, ἀφίνων ἐνίοτε νά πίπτῃ ἐπὶ τῆς Γενεβιέβης καί ἐπὶ τοῦ παιδίου, ἐν βλέμμα του πλήρως ἀνυπομονησίας, ὀργῆς καί θλίψεως.

— Εἶνε δοκιμὴ ἐρωτος αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, δέν ἔχει οὕτω; τῇ εἶπε.

Ἡ Γενεβιέβη ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν της μειδιῶσα. Εἶχε τὸ ἦθος ἀδιάφορον καί ψυχρὸν, ἀλλ' ἡ ἔσωτερικὴ ταραχὴ της ἦτο ἀπεριγράφτος.

— Ἐστω λοιπὸν οὕτως, ὅπως ἐπιθυμεῖτε, τῇ εἶπε. Σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ τέκνον δέν θά σᾶς ἀφήσῃ. . . Ἀλλ' ὑμεῖς, Γενεβιέβη, προσέθηκε μετὰ πικρίας, διὰ νά τάξετε τὴν συγκατάθεσίν μου ὡς ὅρον ἀπαραίτητον διὰ τὸν γάμον μας, θά εἰπῇ ὅτι δέν σᾶς μέλει πολὺ δι' αὐτόν. Ἐπομένως, δέν με ἀγαπᾶτε!

Ἡ Γενεβιέβη ἔσχε γέλωτα ἐμφαινόντα ὑψίστην ἐμπιστοσύνην:

— Ὡ! ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, εἶπε, διαφέρει. . . Περιμένετε!

Ἀφῆκε τὴν Μαγδαληνὴν, τὴν ὁποίαν ἕως τότε ἐκράτει πλησίον της, προσήγγισε τὸν Ἐκτωρ, καί ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της ὅπως τὰ χεῖλη της δυνηθῶσι ν' ἀντικρύσωσι τὰ χεῖλη τοῦ νεανίου. Οὗτος τὴν περιέβαλε διὰ νωχελοῦς θωπείας τῶν βραχιόνων του, καί δύο φιλήματα πυρώδη καί πλήρη πάθους, ἀνταλλαγέντα, τοὺς ἑκαμὸν ν' ἀνταγριάζωσι καί νά συγκινηθῶσι μέχρι βάρων καρδίας. Εἶχον ἀνταλλάξει τὴν ζωὴν των, τὴν ψυχὴν των. Καί ἡ Γενεβιέβη ἐνόησε τοῦτο τόσον καλῶς, ὥστε ἐπιθύρισε, σχεδὸν λιπόθυμος ἐκ τῆς εὐτυχίας:

— Ποτέ, ποτέ δέν θέλω μετανοήσαι! . . . Τετέλεσται. . . Δέν ἀνήλω πλέον εἰς ἐμαυτήν. . . Σ' ἀγαπῶ! Ὡ πόσον σ' ἀγαπῶ!

— Καί δέν φοβεῖσθε πλέον τίποτε;

— Ὡ! ὄχι, ὄχι! . . . Μοί φαίνεται ὅτι εἰσθε ἐδῶ διὰ νά με προστατεύσητε. . . Εἶμαι ἡσυχωτέρη παρὰ τὸ πλευρόν σας. . .

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΜΜΥΡΑ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

(ὑπὸ Καμίλλου Φλαμπαριῶνος)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὅποια εἶνε ἡ ἀληθὴς αἰτία τῶν ἀναμφισβητήτων τούτων μεταμορφώσεων, τῶν τόσον ταχέως συντελουμένων, καί κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον περιοδικῶν, αἰτίνας παρατηροῦνται ἐν τῇ γεωγραφίᾳ τοῦ Ἀρεως; Ἡ ὑπόθεσις τῆς πλημμύρας εἶνε ἡ ἀπλουστερα καί ἡ βεβαιότερα. Ἀφ' ἐνός, ἡ ἀνάλυσις τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων μᾶς διδάσκει, ὅτι ὑπάρχουσιν ὑδρατμοὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ τοῦ πλανήτου, ἡ δὲ τηλεσκοπικὴ παρατήρησις μαρτυρεῖ τὴν ὑπάρξιν χιόνων καί νεφῶν, ἥτοι ὑδάτων ὑπὸ ἐτέρας μορφῆς. Ἀφ' ἐτέρου, αἱ φαικὶ κηλίδες, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκαν κατ' ἀνχολογίαν τὸ ὄνομα τῶν θηλασσῶν, ἀντιπροσωπεύουσι πραγματικῶς τὰς κοιλότητας ἐντὸς τῶν ὁποίων δύνανται νά συναθροίζωνται τὰ ὕδατα ταῦτα. Ἐν τούτοις, θά ἦτο πρόωρον νά βεβαιώσῃ τις, ὅτι τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰσὶν ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ μὲ ὅσα βλέπομεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπειδὴ δυνατὸν ἐκεῖ νά ὑπάρχῃ ὕδωρ διάφορον τοῦ ἰδικοῦ μας, ὕγρὸν ὅπερ νά ἐξκτιμίζεται καί νά ὑγροποιῇται εὐκολώτερον, πῖσις ἀτμοσφαιρικὴ πολὺ διάφορος τῆς διεπούσης τὴν γῆν ἢν μετεωρολογίαν, καί τέλος, ἡ πυκνότης, ἡ βαρύτης καί ἡ σύνθεσις τῶν διαφόρων οὐσιῶν ἐν τῇ Ἀρεῖ δυνατὸν νά διαφέρωσι πολὺ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρῃ πλανήτῃ. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἴσως ὑπὸ χημικὴν καί φυσικὴν ἐποψίν εἶνε διάφορος ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀνα-

πνέομεν. Ἄλλως, ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, εἶνε ἀρκούντως ἔκτακτον.

Αἱ γαῖαι αὗται, αἱ ἄλλοτε ἐλεύθεραι καὶ ἄλλοτε ὑποβύχιοι, αἱ θάλασσαι αὗται, αἱ ἔχουσαι παραλίας κινήτας, αἱ ἄλλοτε πλατεῖαι ἢ σκοτειναὶ καὶ ἄλλοτε στεναὶ ἢ φωτειναί, αἱ διώρυγες αὗται αἱ πότε μὲν ἀναφαινόμεναι πότε δὲ ἐξαφανιζόμεναι, αἵτινες σήμερον φαίνονται ἀπλαῖ καὶ αὖριον διπλαῖ, τὰ ὕδατα ταῦτα ἄτινα φαίνονται αὐξανόμενα ἢ μειούμενα κατ' ἀρίσκειαν, ὅλαι αἱ παρόδοξοι αὗται μεταμορφώσεις, φαίνονται ἀληθῶς ἀποκαλύπτουσαι τὴν ὑπαρξίν αἰτίων ἀνυπάρχτων, ἢ μὴ παρατηρηθέντων ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου.

Δύο σεληναὶ μικροσκοπικαὶ τρέχουσι μετὰ φανταστικῆς ταχύτητος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως. Ἡ πρώτη ἐκτελεῖ ὅλον τὸν περίεξ τοῦ πλανήτου γύρον αὐτῆς ἐντὸς 7 ὥρων, 39 λεπτῶν καὶ 15 δευτερολέπτων, καὶ ἡ δευτέρα ἐντὸς 16 ὥρων, 17 λεπτῶν καὶ 54 δευτερολέπτων. (Ὁ ἴδιος πλανήτης στρέφεται ἐντὸς 24 ὥρων, 37 λεπτῶν καὶ 23 δευτερολέπτων περὶ τὸν ἑξῶν αὐτοῦ.) Αἱ σεληναὶ αὗται βεβαίως θὰ προξενῶσι πλημμύρας ταχείας καὶ εὐμεταβλήτους, καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ πυκνότης καὶ τὸ βῆρος εἰσὶ λίαν ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως (ἐν χιλιόγραμμον ὕδατος ἐκεῖ βαρύνει μόλις 370 γραμμάρια, δηλαδή, μία ὀκτὺ ὕδατος ζυγίζει 148 δράμια μόνον.) Ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ οὗτοι δορυφόροι καθ' ἑαυτοὺς ἔχουσι μικρὰν ἐλκτικὴν δύναμιν, μόνον ὅτι κεῖνται ἐγγύτατα τοῦ πλανήτου, καὶ θὰ ἦτο δύσκολον ν' ἀποδόσῃ τις εἰς αὐτοὺς τὰς παρατηρουμένας μεταβολάς, ἐκτὸς ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι ἀσχοῦσιν ἐπιρροὴν διάφορον τῆς ἑλξέως, — μαγνητικὴν ἴσως — ἢ φύσεως ἀγνώστου ἐτι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ, κλίνομεν εἰς τὸ νὰ ζητῶμεν νὰ ἐξηγήσωμεν τὰ πάντα κατ' ἀναλεξίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς συμβαινόντων. Ἡ χιονώδης νῆσος, ἥτις κάποτε λάμπει δι' ἀκτινοβόλου λευκότητος, καὶ κάποτε ἐξαφανίζεται, καθισταμένη ἄορατος μεθ' ὅλας τὰς ἐπιμόνους παρατηρήσεις, δυνατόν νὰ ὀφείλῃ τὰς μεταβολὰς τῆς εἰς πτώσεις χιόνων ἀναλόγους τῶν ἡμετέρων. Ἡ ἐκχείλισις τῶν λιμνῶν καὶ τῶν θαλασσῶν ἔχει ἐπίσης τὰς ἀναλογίας αὐτῆς ἐν τῇ γῇ. Δύναται τις εὐκόλως νὰ παραδεχθῇ τὰς πλημμύρας, ἀφοῦ αἱ χιόνες καὶ τὰ νέφη μᾶς δεικνύουσιν, ὅτι αἱ θάλασσαι τοῦ Ἄρεως εἰσὶ πραγματικαὶ θάλασσαι, καὶ οὐχὶ ἄνυδροι πεδιάδες, ὡς ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν αἱ πρότερον λεγόμεναι θάλασσαι τῆς σελήνης. Ἀλλ' αἱ διώρυγες τοῦ Ἄρεως! Ἐὰν καὶ μόνον τὸ ἀπλοῦν γεγονός τῆς ὑπάρξεώς των μᾶς θέτῃ εἰς πρόβλημα δυσεπίλυτον, τί πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πολλῷ παραδεχόμενου φαινομένου, ὅπερ ἀποτελεῖ ὁ κατὰ περιόδους διπλασιασμός αὐτῶν, ἢ γέννησις δευτέρων διωρύγων παραλλήλων καὶ κατὰ πάντα ὁμοίων πρὸς τὰς ἀρχικάς! Καὶ δὲν δύναται τὸ τοιοῦτο ν' ἀποδοθῇ, εἰς ὀπτικὴν ἀπάτην. Αἱ δευτεραὶ διώρυγες ὑφίστανται ἐν τῷ πλανήτῃ ἐπίσης βεβαίως, ὅπως καὶ αἱ πρῶται.

* *

Ὅπως καὶ ἐὰν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὀφείλει τις νὰ ἐμολογήσῃ, ὅτι ὁ κόσμος οὗτος εἶνε πολὺ παράξενος, μεθ' ὅλας τὰς τόσον σπουδαίας ἀναλογίας πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἄστινας παρουσιάζει.

Ἐκαστον ἔτος τοῦ Ἄρεως διαρκεῖ 687 γῆινους ἡμέρας. Αἱ ὥραι τοῦ ἔτους εἰσὶν ἐν αὐτῷ ἀπολύτως αἱ αὗται πρὸς τὰς ἡμετέρας ὑπὸ ἑποψίαν ἐντάσεως· μόνον ἡ διάρκεια αὐτῶν εἶνε μεγαλειτέρα, σχεδὸν διπλασία ἢ παρ' ἡμῖν. Τὰ κλιματολογικὰ φαινόμενα ὁμοιάζουσιν ἐπίσης πρὸς τὰ ἡμέτερα. Οὕτως, ὡς ἐλέγομεν ἀνωτέρω, οἱ κάτοικοι τοῦ βορείου ἡμισφαίριου τοῦ Ἄρεως εὐρίσκονται ἐν θέρει ἀπὸ τῆς 16ης παρ. φεβρουαρίου, καὶ θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ φθινόπωρον τὴν 15 προσεχούς Αὐγούστου. Λοιπόν! βλέπομεν ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα, σχεδὸν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, τὰς χιόνας τοῦ βορείου πόλου ἐλαττουμένας καθ' ὅσον ὁ ἥλιος τὰς ἀναλύνει. Ἡ χιονώδης ἑκτασις ἐφθασεν εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου. Ἐν τούτοις, καὶ κατὰ τὸ θέρος μένει ἀρκετὴ περὶ τὸν πόλον ἑκτασις χιονώδης. Κατὰ τὰς 20, 21, 26 καὶ 27 μαΐου ἐγένοντο παρατηρήσεις, καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ πλάτος τῆς χιονώδους ζώνης ἦτο 300 χιλιομέτρων.

Καὶ παρατηρήσατε ἀκόμη μίαν ἐκπληξίν καὶ ἐνταῦθα! Ἡ ζώνη αὕτη ἡ παγετώδης τοῦ βορείου πόλου, φαίνεται, καὶ ταύτην ἐτι τὴν στιγμὴν, διατεταταμένη ὑπὸ διώρυχος, ἥτις ἀποκαθιστᾷ τὴν πρὸς ἀλλήλας συγκοινωνίαν τῶν δύο πολικῶν θαλασσῶν. Κατὰ τὴν ἑκφρασίαν, ἣν μετεχειρίσθη πρό τινων ἡμερῶν ὁ κ. Φαίη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν, τὸ γεγονός τοῦτο κάμνει νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι μετέβησαν ἐκεῖ, εἰς τοὺς πάγους τοῦ πόλου, καὶ εἰργάσθησαν ὅπως ἀποκαταστήσωσι συγκοινωνίαν μετὰξὺ δύο θαλασσῶν. Ἡ νέκ αὕτη διωρυξὶς φαίνεται γειτνιαζούσα πρὸς μικρὰν τινα ὑπερβορείαν χώραν, κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων. Ἀρά γε οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως νὰ εἶνε περισσότερον ἡμῶν προωθευμένοι ἐν τῇ γνώσει τῆς πολιτικῆς αὐτῶν γεωγραφίας;

* *

Αἱ τοιαῦται ἀστρονομικαὶ ἀνακαλύψεις, αἵτινες μόλις ἤδη ἤρξαντο, εἰσὶ βεβαίως προωρισμένοι νὰ μεταβάλλωσι πολλὰς ἐπικρατούσας ιδέας. Ὅσοι πρὸ ὀλίγου ἐτι, περιώριζον ἐντὸς τοῦ κόσμου τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν τὴν ζωρότητα καὶ τὴν κίνησιν τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, καὶ δὲν ἤθελον νὰ βλέπωσιν εἰς τὰς ἄλλας σφαῖρας τοῦ ἀπείρου, εἰμὴ κόσμους ἐρήμους, λησμονημένους εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀτελευτήτου κενοῦ, λαμβάνουσιν ἤδη νέον μέγα μάθημα. τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ. Ὁ γείτων οὗτος κόσμος τίθησιν ἤδη εἰς τὴν τηλεσκοπικὴν παρατήρησιν τὸ συγκινητικώτερον καὶ ἐλκυστικώτερον τῶν προβλημάτων.

Χθές, θυμωσάν θερὴν ἡμέραν, εἶχον παρατηρήσει τὴν γείτονα ταύτην πατρίδα, ἀπὸ τῆς πέμπτης μετὰ μεσημβρίας ὥρας. Ὁ ἥλιος ἦτο ἀκτινοβόλος, ἡ θερμοκρασία λίαν ὑψωμένη, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἥσυχος καὶ γαληνιαία, προσέδιδεν εἰς τὸ σαφεῖν.

χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ μίαν διαφνῆ βαθύτητα. Μεθ' ὅλον τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς ἡμέρας, διεκρίνοντο καθαρῶς ἐπὶ τοῦ πλανήτου αἱ κυκλοτερεῖς παραλῖαι τῆς Ἀμυγδαλοῦς θαλάσσης, καὶ ἦδη ὁ πλανήτης ἦτο ἀρκούντως προχωρημένος ἐν τῇ περὶ τὸν ἥλιον περιστροφῇ του, ὥστε νὰ παρουσιάζῃ φάσιν λίαν ποιητικὴν. Περὶ ὥραν ὀγδόην παρήτησα πρὸς στιγμὴν τὸ ἀστεροσκοπεῖον, διὰ νὰ ἀναπνεύσω τὸν δροσί-σαντα ἀέρα, καὶ νὰ θαυμάσω ἀπὸ τοῦ ὑπερφύου τοῦ μεγαλοπρεπὲς φαινόμενον τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Τὰ πτηνὰ εἶχον ἐπαναλάβει τὸ ἔργον αὐτῶν τὸ διακοπὴν κατὰ τὰ καύματα τῆς ἡμέρας· ἐκ τῶν νεοπλέκτων φωλεῶν ἐξήρχοντο κελαδήματα ἀκατάληπτα, τὰ ἔντομα καὶ αἱ μέλισσαι ἐδόμβουν· ὁ κόκκυξ ἐπανελάμβανε μακρόθεν ἐντὸς τῶν δασῶν τὴν συνήθη του μονότονον ἐμφῶν, ἐνῶ μεταξύ τῶν γειτονικῶν δασῶν, αἱ ἀηδόνες μὲ φωνὴν ἀκούραστον ἐτέλουν τὴν θαυμασίαν αὐτῶν ἐσπερινὴν συμφωνίαν. Κατόπιν, εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς δύσεως, τὸ βαθύ κυανοῦν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἤρξατο βαθμηδὸν νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὸ ἐρυθρὸν· ἐλαφροὶ ἀτμοὶ ὑπεδήλουν τὸ ρεῦμα τοῦ Σηκουάνα, ἐκτυλισσομένου μακρόθεν δίκεν ἀργυρᾶς ταινίας· γαλήνη ἀπεριόριστος ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ἤρξατο νὰ ἤχῃ, ἀναπέμπων ἀρμονικοὺς ἤχους εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ὡς νὰ κοιμᾶται περὶ τὸ τέλος ὥραίας ἡμέρας. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἐξκφανισθῇ τοῦ ἡμετέρου ὀρίζοντος, ὅπως φωτίσῃ ἄλλους λαοὺς.

Ἐπαναλαμβάνων τὴν παρατήρησίν μου ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, εἶδον ὅτι ὁ πλανήτης ἐντὸς τινῶν ὥρῶν ἐπαίσθητῶς εἶχε περιστραφῇ περὶ τὸν ἑξῆς του· ἡ Ἀμυγδαλὸς θαλάσσης, τῆς ὁποίας εἶχον σχεδιάσει τὰς ἀκτᾶς, ἐπλησίαζε πρὸς τὸ δυτικὸν ὄριον, καὶ ἡ ἡπειρὸς τοῦ Γαλιλαίου ἐνεφανίζετο κατὰ μικρὴν ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους. Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραιότατη ἐπὶ τοῦ Ἄρεως. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτιζε διὰ ζωηροῦ φωτός τὰς γαίας καὶ τὰς ἀκτᾶς τῆς 60ῆς μοίρας πλάτους. Δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς εἰχομεν τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλόκη, ἐκεῖνοι εἶχον τὴν πρωΐαν, καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως, ἐγειρόμενα ἐκ τοῦ ὕπνου αὐτῶν τὰ ἄγνωστα ὄντα ἄτινα ζῶσιν ἐκεῖ, εἴκοσιν ἑκατομμύρια λυγρὰς μακρὰν ἡμῶν, ἐμελλον νὰ ἀρχίσωσι τὴν ἡμέραν αὐτῶν, ἀσχολούμενοι εἰς τὰ ἴδια αὐτῶν ἔργα, σοβαρὰ ἢ μάταια, σημαντικὰ ἢ μέτρια, χωρὶς ἴσως νὰ ὑποπτεύονται — καίτοι πιθανῶς ὑπέρτεροι τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης φυλῆς — ὅτι ἔχουσιν ἐνταῦθα ἀδελφούς, φίλους, οἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῇ μελετᾷ τὰ κατ' αὐτοὺς, ἐν τῇ προσπάθειν ὅπως τοὺς γνωρίσωσι, καὶ οἵτινες διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρατηροῦσι τὰ συμβαίνοντα ἐν ταῖς χώραις αὐτῶν.

Τίς εἶδεν ἐν τούτοις; Ἰσως τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ ὑποστάντες τὴν πλημμύραν ἐν τῇ Ἄρει, προσβλέπουσιν εἰς τὴν γῆν μετὰ φθόγου, λυπούμενοι ὅτι δὲν κατοικοῦσι κόσμον οὕτω σταθερὸν ὡς τὸν ἡμέτερον, ἐν τῇ ὁποίᾳ αἱ μεταμορφώσεις τοῦ ἐδάφους δὲν φθάνουσι ποτε εἰς τοιοῦτον βαθμόν; Ἰσως. Αἱ ἐφημερίδες γειτονικῆς τιδὸς πρᾶτευούσης θὰ ἠνοιξάν κατάλογον συνδρομῶν διὰ τοὺς παθόντας ἐκ τῆς πλημ-

μύρας. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἔχωσι τηλεσκοπία ἀρκούντως ἰσχυρά, ἢ ἄλλον τινὰ τρόπον παρατηρήσεως, ἐπιτρέποντα αὐτοῖς νὰ διακρίνωσι τὰς γηίνους λεπτομερείας, δυνατόν νὰ ἐπείσθωσιν, ὅτι καὶ ὁ ἡμέτερος κόσμος δὲν εἶνε τόσον τέλειος, ὅσον φαίνεται μακρόθεν· ἴσως μάλιστα ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι πρότινων ἐβδομάδων τὰς πλημμύρας τοῦ Μισισσιππῆ, αἵτινες ἐκάλυψαν ἔκτασιν τριακοσίων χιλιάδων ἐκταρίων γῆς.

Ἄλλὰ αἱ πλημμύραι αὗται, αὐτοὶ οἱ διπλασιασμοὶ τῶν διωρῶν, εἰσὶν ἄρα γε φαινόμενα τυχαῖα, μετεωρολογικὰ, ἢ φυσικὰ; Ἐπὶ τῇ θεᾷ διαγραμματικῶν τοσοῦτο κανονικῶν καὶ ἀκριβῶν, δὲν εἶνε ὅλως ἀπαράδεκτος ἡ γνώμη, ἥτινα θὰ ἠδυνάτο τις νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι αἱ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον περιοδικαὶ αὗται μεταβολαὶ εἰσι σύστημα ποτισμοῦ ἐκουσίως ἐπινοηθέν καὶ ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως.

ΜΕΡΣΕΔΗ

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Τῷ 1810 ἡ Εὐρώπη παρίστα παράδοξον ὄψιν. Ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Γάγγου μέχρι τῶν τοῦ Οὐίστουλα ἤρχεν ἡ τρομοκρατία τῶν γαλλικῶν ὄπλων. Τὰ ὀνόματα τοῦ Μαρέγγου, τοῦ Ὁστερλίτε, τῆς Ἰεννης, τοῦ Βαγκράμ, ἐνέσπειρον τὸν τρόμον εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη, ἅτινα ματαίως εἶχον συμμαχήσῃ κατὰ τῆς Γαλλίας. Ὁ Ναπολέων, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος κολοσσός, ὑποσκάπτων τὰ θεμέλια ὄλων τῶν μοναρχιῶν, ἐπέβαλλε τοὺς συγγενεῖς του ὡς κυρίους τῶν δυτικῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἀπαντες οἱ θρόνοι ἦσαν ἀνυπεράπιστοι πρὸ τοῦ κατὰκτητοῦ τούτου, καὶ μόνῃ ἡ Ἀγγλία δὲν εἶχεν ὑποκύψῃ, ἀλλὰ προστατευομένη ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἀπομονοῦντος ταύτην στοιχείου, ἐμεδίει εἰς τοὺς ἀδυνάτους ἀγῶνας τοῦ ἡπειρωτικοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Πενταετία ἤρκεσεν εἰς τὸν παλαιὸν ἀξιωματικὸν τοῦ πυροβολικοῦ ἵνα ἐμφυσήσῃ τὸν τρόμον ἐν Γερμανίᾳ, Πορτογαλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, καὶ ὑποτάξῃ τοῖς νόμοις αὐτοῦ τὴν Βεστροφλίαν, Βαυαρίαν, Ἰταλίαν καὶ Κάτω Χώρας. Αἱ ἀξιώσεις του ὄρια δὲν εἶχον, ἢ δὲ αὐτοκρατορία του ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀπεριόριστος καὶ ἡ σημαία του ἠπέλει νὰ κυματίζῃ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς Εὐρώπης μέχρι τῆς ἐτέρας. Ὅποια τύχη! ὅποια μεγαλοπρέπεια!

Ἄλλὰ καὶ ὅποια ταχέια πτώσις! Διὰ φυσικῆς ἀντιδράσεως, ἅπαντες οἱ βασιλεῖς, καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους εἶχε δημιουργήσῃ, ἠτοιμάζοντο εἰς ἀπέλπιθα ἀγῶνα.

Ἡ Ἰσπανία ἦτο τότε τὸ κυριώτατον θέατρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ναπολέοντος. Ἡ Μαδρίτη εἶχε λάβῃ εἰς τὸ μερίδιον τοῦ Ἰωσήφ-Βοναπάρτου, ἀλλ' οἱ κατοικοὶ τῆς νέαν Καστελλίας ἠρνοῦντο νὰ ὑποταχθῶν.